

Sygn. akt III KRS 27/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania P.R.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 26 maja 2017 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, ogłoszone w Monitorze Polskim, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 października 2017 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uchwałą z 26 maja 2017 r., Krajowa Rada Sądownictwa (Rada) postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na jedno wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Wojskowej kandydatury Pana płk. P.R. - sędziego Sądu Okręgowego w [...].

W uzasadnieniu Rada stwierdziła, że na posiedzeniu 12 maja 2017 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa (Zespół) zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, a także z pismem Pana P.R. z 5 maja 2017 r., w którym kandydat zwrócił się do Przewodniczącego Rady z wnioskiem o skierowanie sprawy publikacji dotyczącego go artykułu prasowego do Komisji do spraw Etyki Zawodowej Sędziów i Asesorów Sądowych. Wniosek ten został przekazany Prezydium Rady, które na posiedzeniu 8 maja 2017 r. postanowiło skierować go do Komisji do spraw Etyki Zawodowej Sędziów i Asesorów Sądowych. Mając na uwadze powyższe, Zespół postanowił bezwzględną większością głosów nie zajmować stanowiska w sprawie, odraczając jej rozpoznanie do czasu rozpoznania wniosku przez Komisję. Na posiedzeniu 26 maja 2017 r. Zespół ponownie zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował i jednogłośnie postanowił nie zajmować stanowiska w sprawie rekomendacji kandydatury Pana P.R. na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, przekazując sprawę do rozstrzygnięcia na posiedzeniu plenarnym Rady. W uzasadnieniu Zespół wskazał, że w przedmiotowej sprawie występują okoliczności, które wymagają przeprowadzenia szerszej debaty na posiedzeniu plenarnym Rady. Dodał, że na rozstrzygnięcie niniejszego postępowania nominacyjnego może mieć wpływ stanowisko Komisji do spraw Etyki Zawodowej Sędziów i Asesorów Sądowych, która zakończyła prace w sprawie doniesień medialnych dotyczących kandydata.

Rada stwierdziła, że kandydat biorący udział w niniejszej procedurze konkursowej spełnia wymagania ustawowe określone w art. 22 § 1 i § 2 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm., dalej jako ustawa o SN). Rada, podejmując uchwałę, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 976 ze zm., dalej jako ustawa o KRS) i uwzględniła uzyskaną przez kandydata ocenę kwalifikacyjną, jego doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i egzaminu zawodowego, a także wyniki głosowania Kolegium Wojskowego Sądu Okręgowego w [...] oraz Zgromadzenia Sędziów Izby [...] i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego. Rada zaakceptowała także stanowisko Komisji do spraw Etyki Zawodowej Sędziów i Asesorów Sądowych, która uznała, że

brak jest podstaw do podejmowania działań dotyczących naruszenia przez kandydata etyki zawodowej. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Rada postanowiła, że kandydatura Pana P.R. nie zostanie przedstawiona z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

Pan P. R. urodził się 28 stycznia 1961 r. w [...]. Po powołaniu do odbycia służby wojskowej, we wrześniu 1983 r. rozpoczął naukę w dwuletniej Szkole Chorążych Służb [...] w [...]. Po jej ukończeniu w sierpniu 1985 r. został wyznaczony na stanowisko instruktora w Ośrodku Szkolenia Służb [...]. W 1992 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] z wynikiem dostatecznym. Pod koniec 1992 r. został przeniesiony do Brygady [...], gdzie pełnił obowiązki radcy prawnego. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 24 sierpnia 1993 r. został mianowany na pierwszy stopień oficerski - podporucznika. Po odbyciu w latach 1993-1995 aplikacji sądowej w Sądzie [...] złożył, we wrześniu 1995 r., przed Komisją Egzaminacyjną w Izbie Wojskowej Sądu Najwyższego wojskowy egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym dobrym. Obowiązki asesora sądu wojskowego wykonywał od 5 października 1995 r. do 16 czerwca 1996 r. w Sądzie [...], a od 17 czerwca 1996 r. do 23 grudnia 1997 r. w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w [...], przy czym w okresie od 1 czerwca 1997 r. do 31 sierpnia 1997 r. orzekał w ramach delegacji w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w [...]. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 25 listopada 1997 r. został powołany na stanowisko sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dniem 1 sierpnia 1999 r. został powołany na stanowisko Zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...], a z dniem 21 marca 2001 r. został powołany na stanowisko Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...]. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 24 stycznia 2013 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojskowego Sądu Okręgowego w [...]. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z dniem 18 marca 2013 r. został przeniesiony z Wojskowego Sądu Okręgowego w [...] do Wojskowego Sądu Garnizonowego w [...], w którym nadal pełni funkcję Prezesa Sądu. Ponadto, na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości od 1 grudnia 2010 r., orzeka jednocześnie w ramach delegacji w

Sądzie Okręgowym w [...]. Aktualnie pełni obowiązki w Wydziale Karnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w [...], w wymiarze dwóch sesji w miesiącu.

Pan P. R. z dniem 27 stycznia 2010 r. został członkiem Krajowej Rady Sądownictwa na czteroletnią kadencję. Z dniem 28 stycznia 2014 r. ponownie został członkiem Krajowej Rady Sądownictwa, na drugą kadencję. Od 6 maja 2014 r. kandydat pełni funkcję Wiceprzewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa. Jest również aktywnym członkiem następujących powołanych przez Radę Komisji: [...].

Pan P. R. uzyskał bardzo dobrą ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez Pana M. B. - sędziego Sądu Najwyższego. Opiniujący stwierdził, że analiza orzecznictwa kandydata, dotychczasowy przebieg jego służby sędziowskiej, doświadczenie zawodowe oraz jednoznacznie pozytywna ocena zwierzchników i współpracowników prowadzą do wniosku, że Pan P. R. jest dojrzałym sędzią, wyróżniającym się wysokim poziomem wiedzy prawniczej, stale pogłębiającym jej zasób oraz bardzo dobrze przygotowanym do objęcia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. Kandydat przedstawił także opinię służbową Prezesa Sądu Okręgowego w [...] oraz rekomendację Pana prof. dr. hab. R. H. - sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Kolegium Wojskowego Sądu Okręgowego w [...] na posiedzeniu 25 stycznia 2017 r. jednomyślnie podjęło uchwałę o pozytywnym zaopiniowaniu kandydatury Pana P.R. na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego. Zgromadzenie Sędziów Izby Wojskowej Sądu Najwyższego na posiedzeniu 23 marca 2017 r. oddało na powyższą kandydaturę 4 głosy „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 1 „wstrzymującym się, udzielając 21 punktów poparcia. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego 24 kwietnia 2017 r. kandydat uzyskał 26 głosów „za”, 18 głosów „przeciw” i 25 głosów „wstrzymujących się”.

Przy podejmowaniu decyzji Rada wzięła pod uwagę, że Pan P. R. posiada doświadczenie zawodowe zarówno orzecznicze, jak i w pełnieniu funkcji administracyjnych, a także zdobyte w trakcie pracy w Krajowej Radzie Sądownictwa, zaś jego kwalifikacje zostały bardzo dobrze ocenione przez sędziego wizytatora. Uzyskał także poparcie Kolegium Wojskowego Sądu Okręgowego w [...] oraz Zgromadzenia Sędziów Izby Wojskowej Sądu Najwyższego.

Rada uwzględniła jednakże, że Pan P.R. „został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojskowego Sądu Okręgowego w [...] w styczniu 2013 r., a blisko 4,5-letni staż zawodowy kandydata w tym zakresie jest zbyt krótki, aby predestynował go do objęcia urzędu sędziego Sądu Najwyższego. Z uwagi na powyższe oraz brak doświadczenia kandydata w pracy orzeczniczej w ramach delegacji w Sądzie Najwyższym Rada nie ma danych dotyczących jego przygotowania do orzekania na poziomie tego Sądu. Ponadto Pan P.R. nie otrzymał wyraźnego poparcia podczas głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego”, a Zespół nie rekomendował jego kandydatury na jedno wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Wojskowej.

Odwołanie od powyższej uchwały wniosł Pan P.R. (skarżący), zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej uchylenie i przekazanie Radzie do ponownego rozpoznania. Zaskarżonej uchwale skarżący zarzucił naruszenie: 1) art. 31 ust. 3 w związku z art. 60 oraz art. 7 Konstytucji RP w związku z art. 22 § 1 ustawy o SN, przez oparcie zaskarżonej uchwały na kryterium „doświadczenia kandydata w pracy orzeczniczej w ramach delegacji w Sądzie Najwyższym”, które ma charakter pozaustawowy i uzależnia możliwość ubiegania się o powołanie na urząd sędziego Sądu Najwyższego od zgody Ministra Sprawiedliwości i Ministra Obrony Narodowej; 2) art. 22 § 1 pkt 6 ustawy o SN, przez uznanie, że okres pełnienia przez skarżącego urzędu sędziego Wojskowego Sądu Okręgowego w [...] jest zbyt krótki, aby predestynował go do objęcia urzędu sędziego Sądu Najwyższego”; 3) art. 16 § 1 pkt 2 oraz art. 18 § 1 pkt 2 ustawy o SN w związku z art. 35 ust. 2 pkt 2 *in fine* ustawy o KRS, przez nieprawidłową kwalifikację uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2017 r.; 4) art. 34 ust. 1 ustawy o KRS, przez jego nieprawidłowe zastosowanie, przejawiające się w niepodjęciu przez Zespół jednoznacznego stanowiska w ramach rozpatrywanego postępowania nominacyjnego oraz w błędnej interpretacji przez Radę wyniku posiedzenia Zespołu, przeprowadzonego 26 maja 2017 r.; 4) art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, przez podjęcie zaskarżonej uchwały pomimo braku wszechstronnego rozważenia sprawy.

W odpowiedzi na odwołanie Rada wniosła o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się zasadne, choć nie wszystkie podniesione w nim zarzuty zostały podzielone.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że podejmując rozstrzygnięcie Rada uwzględniła, że skarżący: 1) posiada doświadczenie zawodowe (orzecznicze i administracyjne oraz organizacyjne); 2) ma kwalifikacje bardzo dobrze ocenione przez sędziego wizytatora; 3) uzyskał poparcie Kolegium Wojskowego Sądu Okręgowego oraz Zgromadzenia Sędziów Izby Wojskowej Sądu Najwyższego; 4) został wybrany jako kandydat na wolne stanowisko sędziowskie przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego. Mimo to Rada postanowiła nie przedstawiać skarżącego na wolne stanowisko sędziowskie w Izbie Wojskowej Sądu Najwyższego, ponieważ: 1) „4,5 letni staż zawodowy kandydata na stanowisku WSO w [...] jest zbyt krótki”; 2) skarżący nie ma doświadczenia w pracy orzeczniczej w ramach delegacji w Sądzie Najwyższym; 3) skarżący nie otrzymał wyraźnego poparcia podczas głosowania na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Sądu Najwyższego; 4) Zespół nie rekomendował jego kandydatury. Oceniając zgodność zaskarżonej uchwały z prawem, należy zatem odnieść te cztery przesłanki negatywnego rozstrzygnięcia Rady do podstaw odwołania.

Na wstępie przypomnieć należy, że w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już częściowo, w jaki sposób Rada powinna stosować przepisy ustawy o KRS oraz ustawy o SN, a także uzasadniać rozstrzygnięcia podejmowane w postępowaniach konkursowych, których przedmiotem jest obsada wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym (wyroki Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14, LEX nr 1498816 oraz III KRS 13/14, LEX nr 1498817). W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że w tego rodzaju postępowaniach konkursowych, w których na etapie działania Rady do Sądu Najwyższego kandyduje tylko jeden kandydat, posługiwanie się pewnymi kryteriami oceny (do których aplikowania przy wyborze między dwoma lub więcej kandydaturami Rada jest w pełni uprawniona) może prowadzić do naruszenia zasady równego traktowania przy naborze do służby publicznej, gdy Rada odrzuci kandydaturę w oparciu o kryterium oceny, którego nie stosowała w dotychczasowej

praktyce (np. kryterium braku znajomości metodyki pracy sędziego oraz braku doświadczenia orzeczniczego wobec kandydatów posiadających tytuł naukowy). Po drugie, wyniki głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego mają podwójne znaczenie. Z jednej strony, akt głosowania tego Zgromadzenia ma charakter stanowczy i merytoryczny, gdyż podejmowany jest w ramach procedury współuczestniczenia Rady ze Zgromadzeniem Ogólnym Sędziów Sądu Najwyższego w postępowaniu wyłaniającym kandydata do objęcia stanowiska sędziego Sądu Najwyższego (zgodnie z zasadą, że Rada może dokonywać oceny i wyboru tylko spośród tych kandydatów, którzy zostali wybrani przez to Zgromadzenie). Z drugiej strony, uchwała Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego stanowi wyraz poparcia środowiska sędziowskiego obejmującego wszystkie Izby Sądu Najwyższego dla danej kandydatury. Dlatego Rada nie powinna poprzestawać na samym przedstawieniu wyników głosowania Zgromadzenia Sędziów Izby Sądu Najwyższego oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego i stwierdzeniu, że uwzględniła te wyniki przy podjętej decyzji. Konieczne jest przedstawienie motywów jakimi kierowano się przy ocenie tych wyników, z uwagi na różnice w procesie powoływania kandydatów na sędziów sądów powszechnych oraz w procesie powoływania kandydatów na stanowiska sędziowskie w Sądzie Najwyższym. Dlatego należy oczekiwać odpowiedniego uzasadnienia stanowiska Rady w przedmiocie oceny i znaczenia przypisanego wynikom głosowania na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Sądu Najwyższego, gdy Rada podejmuje rozstrzygnięcie negatywne wobec kandydata, który został wybrany przez to zgromadzenie. Po trzecie, stwierdzenie w uzasadnieniu uchwały, że Rada nie posiadała materiałów mogących jednoznacznie wskazać zdatność kandydata do służby sędziowskiej w Sądzie Najwyższym (np. dotyczących tego jak układałaby się współpraca kandydata z innymi sędziami w ramach wieloosobowych składów orzeczniczych), bez poczynienia dodatkowych ustaleń w tym zakresie, prowadzi do naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS.

Przechodząc do oceny zasadności zarzutów odwołania w zakresie, w jakim u podstaw zaskarżonej uchwały leżało stwierdzenie, że staż zawodowy skarżącego w sądzie drugiej instancji (4,5 lat) jest zbyt krótki, Sąd Najwyższy stwierdza, że kryterium samego stażu zawodowego może stanowić dozwolone kryterium

różnicujące ocenę kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, w tym w Sądzie Najwyższym. Nie może jednak samoistnie stanowić o braku kwalifikacji (zdatności) kandydata do służby sędziowskiej w Sądzie Najwyższym w postępowaniu konkursowym, w którym udział bierze tylko jeden kandydat. Długość orzekania w sądzie drugiej instancji nie świadczy o jakości kandydatury. Nie stanowi samoistnie o posiadaniu albo braku kwalifikacji merytorycznych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. To ilość spraw rozpoznanych w sądzie drugiej instancji w tym okresie (przekładającą się na sprawność prowadzenia postępowania), jakość pracy orzeczniczej, przydatność umiejętności warsztatowych uzyskanych (doskonalonych) przy rozpatrywaniu spraw w sądzie odwoławczym są szczegółowymi kryteriami oceny, za pomocą których Rada powinna zweryfikować wątpliwości (wywołane zbyt krótkim w jej ocenie okresem orzekania w sądzie drugiej instancji) w przedmiocie zdatności kandydata do pełnienia służby sędziowskiej w Sądzie Najwyższym. Posłużenie się w postępowaniu konkursowym na wolne stanowisko sędziowskie, w którym startuje tylko jeden kandydat, kryterium długości stażu zawodowego, bez jakiegokolwiek odniesienia się do ilości i jakości pełnionej w tym okresie służby sędziowskiej oraz sporządzonej w tym postępowaniu oceny kwalifikacji, narusza art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Nie narusza natomiast art. 22 § 1 pkt 6 ustawy o SN, gdyż przepis ten składa się jedynie na część unormowania odnoszącego się do wymogów formalnych, jakie musi spełniać kandydat-sędzia ubiegający się o nominację na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym.

Przechodząc do objętego zarzutem naruszenia art. 16 § 1 pkt 2 oraz art. 18 § 1 pkt 2 ustawy o SN w związku z art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS kryterium braku „wyraźnego poparcia” dla kandydatury skarżącego podczas głosowania na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Sądu Najwyższego, stwierdzić należy, że w świetle przedstawionego na wstępie poglądu co do podwójnego znaczenia wyników głosowania na wspomnianym zgromadzeniu, Rada nie mogła naruszyć powołanych przepisów, kwalifikując wyniki głosowania jako wyraz poparcia środowiska sędziowskiego dla kandydatury skarżącego. Skala tego poparcia może stanowić dozwolone kryterium wyboru między dwoma kandydatami wybranymi przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego na jedno wolne stanowisko

sędziowskie. Jednakże, umotywowanie „brakiem wyraźnego poparcia” uchwały odmawiającej przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie kandydata, który został wybrany przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego, jest na tyle enigmatyczne, że nie poddaje się kontroli, co czyni zasadnym zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS.

W dalszej kolejności Sąd Najwyższy uznał, że stwierdzenie Rady o nieposiadaniu danych dotyczących przygotowania kandydata do orzekania na poziomie Sądu Najwyższego oznacza, że Rada podjęła zaskarżoną uchwałę z naruszeniem art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, w sytuacji, gdy w uzasadnieniu uchwały przedstawiono ścieżkę służby sędziowskiej kandydata, który dodatkowo uzyskał bardzo dobrą ocenę kwalifikacji sporządzoną przez Sędziego Sądu Najwyższego. Rada nie odniosła się do przesłanek tej oceny. Nie zaprezentowała w uzasadnieniu uchwały motywów (i danych), które doprowadziły ją do odmiennej konkluzji. Nie wyjaśniła również dlaczego doświadczenie orzecznicze uzyskane przez skarżącego w ramach trwającej od 2010 r. delegacji w Sądzie Okręgowym w [...] nie rzutuje na wskazane powyżej wątpliwości Rady. W tej sytuacji nie można mówić o uczynieniu zadość wymogom wynikającym z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS.

Sąd Najwyższy podzielił także zarzut naruszenia art. 22 § 1 ustawy o SN w związku z art. 60 oraz art. 7 i art. 31 ust. 2 Konstytucji RP przez oparcie zaskarżonej uchwały na ustaleniu, zgodnie z którym istotnym kryterium przemawiającym na niekorzyść skarżącego jest brak doświadczenia w pracy orzeczniczej w Sądzie Najwyższym w ramach delegacji. Brak takiego doświadczenia może przemawiać na niekorzyść kandydata w przypadku zestawienia go z kandydatem posiadającym takie doświadczenie (analogicznie jak doświadczenie sądowe może przemawiać na korzyść kandydata pozbawionego takiej praktyki – por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14). Jednakże, w braku ustawowego wymogu odbycia delegacji w Sądzie Najwyższym (oraz w braku ustalenia, że w dotychczasowych postępowaniach konkursowych Rada odrzucała z góry kandydatury sędziów, którzy takiej delegacji nie odbyli), zaskarżona uchwała narusza powołane wyżej przepisy z uwagi na brak wyjaśnienia czym spowodowany był brak delegacji skarżącego do Sądu Najwyższego (a dodatkowo także art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). Ponadto, jeżeli Pierwszy Prezes

Sądu Najwyższego występował do Ministra Sprawiedliwości dwukrotnie z wnioskami o delegowanie skarżącego do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym, a wnioski te zostały rozpatrzone negatywnie przez organ władzy wykonawczej, zaś Rada nie uwzględniła motywów takiej decyzji organu władzy wykonawczej, to niedopuszczalne jest czynienie z kryterium „delegacyjnego” zasadniczego kryterium decydującego o niepowołaniu kandydata na wolne stanowisko sędziowskie.

O naruszeniu art. 33 ust. 1 ustawy o KRS świadczy także powołanie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumentu, zgodnie z którym Zespół nie rekomendował kandydatury skarżącego. O ile prawdą jest, że Zespół nie zajął stanowiska w przedmiocie udzielenia rekomendacji dla kandydatury skarżącego, to jednak nie jest to tożsame z udzieleniem negatywnej rekomendacji. Ponadto, sam brak pozytywnego stanowiska Zespołu nie może stanowić kryterium składającego się na negatywną ocenę kandydatury skarżącego, skoro rolą Zespołu jest jedynie ułatwienie podjęcia decyzji przez Radę. Mamy bowiem do czynienia z sytuacją, w której najpierw Zespół uchylił się od zajęcia stanowiska odnośnie kandydatury skarżącego, pozostawiając decyzję w tym zakresie samodzielnej ocenie Rady, a następnie Rada traktuje brak stanowiska Zespołu jako okoliczność działającą na niekorzyść kandydata.

Zachowanie Zespołu nie prowadzi natomiast do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 34 ust. 1 ustawy o KRS, ponieważ zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 8 marca 2012 r., III KRS 1/12 (OSNP 2013 nr 3-4, poz. 47), sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem, będącej podstawą odwołania przysługującego kandydatowi do powołania na stanowisko sędziowskie, nie uzasadniają zarzuty odnoszące się wyłącznie do oceny wyrażonej przez Zespół członków Rady (por. także wyroki Sądu Najwyższego z 7 września 2017 r., III KRS 18/17, niepublikowany oraz 14 września 2017 r., III KRS 22/17, Legalis nr 1681988).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

